

Lumi

ขอใช้ฟ้า ไม่มีเมฆมาก

ณ สองฟากฝั่งแม่น้ำท่ามะ

多摩川物語

รวมเรื่องสั้นในวันที่ชีวิตไม่เย็นจำข่มหัวใจริมแม่น้ำท่ามะ

ดูเรียน สุกองาวะ เขียน นิรุศ ไบประเสริฐ แปล

Lumi[✧]

Inspiring Souls

เติบโตกว่าบรรทัดที่ผ่านมา

多摩川物語

ขอใช้ฟ้า ไม่มีเมฆมาก

ณ สองฟากฝั่งแม่น้ำทามะ

Talk with Lumi

คนเราเกิดมามีอุปมาพบบเหตุการณ์ที่ทำให้สุขและทุกข์ สลับ
สับเปลี่ยนหมุนเวียนกันไป นี่เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนรู้ ทว่าบางครั้ง
ความสุขก็อยู่กับเรานานเหลือเกิน มันแะมาเยือนและไม่ยอมจากไป
เสียที จนเราอดคิดไม่ได้ว่าวันเวลาอันแสนธรรมดาจะดำรงอยู่
ตลอดกาล ส่วนความสุขเป็นเพียงอดีตที่ไม่หวนกลับมาอีกเหมือน
สายน้ำที่ไม่มีวันไหลย้อนกลับไปยังต้นสาย

เช่นเดียวกับเรื่องราวของตัวละครที่อุบัติขึ้นท่ามกลางทิวทัศน์
อันงดงามในประเทศญี่ปุ่นที่ชื่อว่าแม่น้ำทามะ ซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลัก
ที่มีความยาวถึงหนึ่งร้อยสามสิบแปดกิโลเมตร เรื่องสั้นทั้งแปดตอนใน
ขอให้ฟ้าไม่มีเมฆมาก ณ สองฟากฝั่งแม่น้ำทามะ บอกเล่าเรื่องราว
ของคนธรรมดาซึ่งกำลังประสบกับช่วงเวลาที่ความสุขหายหน้าไป
สะท้อนชีวิตของผู้คนหลากหลายวัยทั้งยังมีภูมิหลังแตกต่างกัน
กระนั้นกลับเชื่อมโยงและเรียงร้อยกันด้วยแม่น้ำทามะ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นหญิงวัยกลางคนซึ่งเสียใจกับชีวิตแต่งงาน นักทำอุปกรณ์
ประกอบฉากภาพยนตร์ผู้สูญเสียศรัทธาในตัวเอง และเจ้าของร้าน
อาหารใกล้เจ๊งริมน้ำ

เรื่องราวของพวกเขาเหล่านี้ อาจไม่หือหวาระทึกใจ
ไม่ได้พิเศหรือแปลกแหวกแนว ทว่าเพราะมันเรียบง่ายเช่นนี้
ถึงย้าเตือนเราได้ตรงจุดที่สุด ว่าแม้กลางคืนจะมีมืดมืดแค่ไหน
ดวงอาทิตย์จะส่องสว่างในวันรุ่งขึ้นเสมอ

ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านสัมผัสเรื่องราวอันแสนจะธรรมดา แต่กลับ
เป็นภาพสะท้อนชีวิตมนุษย์ดั่งผิวแม่น้ำทามะ ซึ่งอาจทำให้เราตระหนัก
รู้ได้ว่าทิวทัศน์ที่ชื่อ "ชีวิต" งดงามเพียงใด

Lumi

พอลืมตาตื่น ทิวทัศน์ก็เปลี่ยนไป

สารบัญ

1	แนวดำมีโกะ	8
2	สามสาวพี่น้อง	33
3	แสงกะพริบ	63
4	เริ่มถ่ายาริจ!	89
5	หลังพายุไต้ฝุ่น	112
6	ข้าวหน้าดอกไม	136
7	เข้าสู่ฤดูหนาว	158
8	ในคืนจันทร์กระจ่าง	188

1

แมวดำมีโกะ

ลมได้พัดโชย พื้นดินอ่อนนุ่ม ยอดอ่อนของพืชปกคลุมทั่วแปลงผัก
เขียวขจีไปทั้งผืน

คุณมาซาโยะถือพลั่วไว้ในมือข้างหนึ่ง เดินเลียบคุน้ำพลางมอง
สำรวจ เป็นเหมือนปีที่แล้ว หญ้าหางม้าขึ้นแซมดอกโออิโนโนฟูริ
สีฟ้าดอกเล็ก กระเทียมป่าโตพร้อมชุด กลิ่นน้ำฉุนโชยมาจากกระจุก
ใบกระเทียมเรียวยาว

ถ้าจะกินกระเทียมป่าก็ต้องเลือกหัวกลม ๆ แบบเดียวกับตอน
เลือกหอมปรั้ง คุณมาซาโยะนั่งยองลงหาหัวที่กลมที่สุดแล้วใช้พลั่วขุด
ขึ้นมาทีละต้นทั้งทำนั้น ยังขุดใส่ถุงพลาสติกได้ไม่ถึงครึ่งถุงเธอก็ปวด
หลังส่วนล่างจนทนไม่ไหว ทนได้น้อยลงทุกปีแล้วสิ คุณมาซาโยะคิด
ก่อนอุทาน "โอ๊ะเอ๊ย" แล้วยืดตัวขึ้น

ทุกครั้งที่ลมพัดผ่าน ใบบร็อกโคลี่ในแปลงผักจะขยับ แสงแดดก็ระยับไหว คุณมาซาโยะทูปหลังตัวเองพลางมองไปยังเพิงข้างถนนในไร่

"มีโกะ"

มีโกะไม่ปรากฏตัว อาจจะออกไปเที่ยวเล่นที่อื่นก็เป็นได้

"มีโกะ ไม่อยู่หรอก"

คุณมาซาโยะหรีดา มองไปทางอาคารบ้านเรือนซึ่งตั้งล้อมรอบแปลงผัก อีกาตัวหนึ่งเอียงหัวเกาะอยู่บนรั้ว ทำทางดูงุนงง นักฮิบาริ ร้องเจื้อยแจ้วเหนือศีรษะ ไม่มีวีแววของแมวเลย คุณมาซาโยะนั่งยองแล้วเอื้อมไปขุดต้นกระเทียมป่าอีกครั้ง เธอดมกลิ่นฉุนรอบตัวพลางคิดว่าปีนี้ควรนำผลผลิตไปวางขายที่เพิงหรือไม่ สินค้าอย่างกะหล่ำปลี ฤดูใบไม้ผลิและหัวหอมสดนั้นมีพร้อมแล้ว ถ้าเพิ่มหญ้าหางม้ากับกระเทียมป่าเข้าไปด้วยคงมีคนดีใจ

แต่ว่า...

ที่ขายของเป็นเพิงแบบไม่มีคนเฝ้า สร้างขึ้นง่ายๆ จากเสาไม้กับหลังคาสังกะสี คุณมาซาโยะใช้โต๊ะทำงานวางพืชผลและผักป่าแทนชั้นวางสินค้า ตรงเสาเพิงมีกล่องเก็บเงินล็อกกุญแจตั้งไว้

ฤดูร้อนสามปีก่อน คุณมาซาโยะให้สามีสร้างเพิงขึ้นโดยบอกเขาว่า "ฉันจะรับผิดชอบเอง" เธอนำผลผลิตที่เอาไปส่งให้สหกรณ์

การเกษตรไม่ได้ เช่น แดงกวาลูกไม่สวยและผลบิضةที่เดิมจะเก็บไว้กิน ในครอบครัวมาใส่ถุง ขายราคาถูกละร้อยเยน หวังจะลดจำนวนผลผลิต ที่เสียเปล่าสักหน่อย

ผลผลิตบ้านคุณมาซาโยะกับสามีเหลือทิ้งมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ยิ่งพอแม่สามีเสียไปแล้วลูกชายลูกสาวยังออกจากบ้านไป ก็เหลือแค่พ่อสามี สามี และเธอเพียงสามคนเท่านั้น จึงยิ่งไม่มีทางที่คนในครอบครัวจะกินผลผลิตส่วนเกินหมด แถมยังเป็นผักทั้งนั้น ถ้ามีวาล์วเล็กจะเน่าเสียเอาได้

คุณมาซาโยะเคยเอาผักไปให้ร้านขายอาหารชุดที่เธอทำงาน พาร์ตไทม์ ร้านอยู่อีกฟากของแม่น้ำทามะซึ่งต้องข้ามสะพานอินางิไป ที่ร้านมีลูกค้าไม่เยอะจึงไม่ค่อยยอมรับผักไว้ ครั้นจะแจกเพื่อนบ้าน บ่อย ๆ เธอก็เกรงใจ เลยคิดว่าถ้าอย่างนั้นให้คนที่ผ่านไรรนี้เอาไปกิน น่าจะดีกว่า

หากข้ามคูน้ำไปจะเป็นเนินเล็ก ๆ ถนนในไร่มีบันไดคั้น รถจึงเล่นผ่านไม่ได้ แต่เพราะเป็นทางลัดจากย่านที่อยู่อาศัยสร้างใหม่ ไปยังสถานีรถไฟสายเคโอที่ใกล้ที่สุดจึงมีผู้คนเดินผ่านไปมาทั้งเช้าเย็น กล่าวได้ว่าพอเห็นอุปสงค์อยู่

แม้จะสร้างเพิงให้ แต่สามีของคุณมาซาโยะกลับไม่เห็นด้วยกับการค้าเล็ก ๆ นี้นี้เท่าไร เขาโดนคนจากสหกรณ์การเกษตรขู่ไว้เยอะว่าไว้อีกลูกค้าไม่ได้

"ระวังจะเครียดจนปวดท้องเล่า กะอีแค่เงินสองสามพันเยน"

สามียังมีข้ออ้างอีกอย่าง

"มีกินมีใช้อยู่แล้ว ทำไมต้องลำบากขนาดนั้นด้วย งานพิเศษที่ร้านอาหารก็ไม่เห็นจำเป็นต้องทำนี่"

จริงทีเดียว ชีวิตความเป็นอยู่ตอนนี้ไม่ได้ลำบาก แม้จะโดนบ้านคนล้อมรอบ แต่พื้นที่เพาะปลูกก็กว้างขวางประมาณหนึ่ง ปลูกพืชผักตามฤดูกาลได้โดยไม่ต้องกังวล

"พวกเราที่มีดินมากสุดในแถบนี้นะ ถึงจะมีผลผลิตเหลือทิ้งก็ไม่เห็นต้องร้อนใจ"

สามีเอาแต่พูดแบบนี้ทั้งที่ไม่ได้เป็นคนบุกเบิกที่ดินเอง

ที่ดินบริเวณลุ่มแม่น้ำทามะผืนนี้ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ ทิวทัศน์ตอนคุณมาซาโยะเพิ่งแต่งเข้ามาต่างจากปัจจุบันพอควร สมัยนั้นพื้นที่การเกษตรกว้างขวาง บ้านทรงโบราณก็มีอยู่มาก มองเลยแปลงกะหล่ำปลีที่ทอดยาวออกไปจะเห็นหลังคาทรงครึ่งวงกลมของโรงภาพยนตร์ หลังจากนั้นสี่ทศวรรษครึ่งทุกสิ่งก็เปลี่ยนไป พื้นที่การเกษตรกลายเป็นหมู่บ้านจัดสรรจำนวนมาก ไร่นาถูกตัดขาดว่าแหวกเหลือเป็นหย่อมๆ ระหว่างบ้านแต่ละหลัง แมนชั่นขนาดยักษ์เรียงรายริมแม่น้ำทามะ บางสถานที่ถึงกับมองเห็นท้องฟ้าแค่ครึ่งเดียว

บรรดานายหน้ามาที่บ้านคุณมาซาโยะเพื่อขอซื้อที่ดินอยู่บ่อย

ครั้ง คำพูดติดปากพวกเขาคือ "หุหุหุจ้งเลยนะครับ" ในกลุ่มคนเหล่านั้นมีคนทีพูดตรงไปตรงมาว่า "ปล่อยขายไม่ดีกว่าเธอครับ นี่ไม่ใช่ยุคที่ต้องทำการเกษตรต่อเพื่อเลี้ยงภาชีแล้วนะครับ" ด้วย

ไม่ว่าใครจะพูดอะไร คุณมาซาโยะก็เป็นแม่บ้านที่แต่งงานเข้าตระกูลเกษตรกรและทำงานในไร่มาตลอด แม้ว่าจะไม่ขัดสนเงินทอง แต่ก็ไม่ชอบให้ผลผลิตเสียเปล่า จะปล่อยพืชผักที่เฝ้าดูแลตั้งแต่เป็นเมล็ดกลายเป็นขยะไม่ได้

ทว่าสิ่งที่สหกรณ์การเกษตรพุดกันนั้นว่าเป็นความจริง บางวัน
คุณมาซาโยะก็กลุ้มใจจนกมขมิบ

การตรวจดูกล่องเก็บเงินคือสงครามประสาทโดยแท้

สมมติว่าเป็นมะเขือเทศ คุณมาซาโยจะคัดลูกขนาดเหมาะสมมือสองลูกใส่ถุงวางเรียงไว้ขายถุงละร้อยเยน แต่แม้จะขายไปสี่สิบถุงเงินในกล่องกลับไม่เคยถึงสองพันเยนเลย อย่างมากก็มีร้อยละแปดสิบ แะหน้อยก็มีไม่ถึงครึ่ง บางครั้งผักหายไปหมดแต่มีเหรียญหนึ่งเยนแค่นี้ก็เหรียญ ทำเอาความดันพุ่งปรี๊ด เธอขายถูกกว่าซูเปอร์มาร์เกตตั้งมาก เหตุไฉนจึงคิดจะโกงกันอีก คุณมาซาโยต้องอ้าปากค้างแทบทุกครึ่งยามเปิดกล่องเก็บเงิน

บางครั้งก็เจอเน็ตแปลกๆ

เงินนี้จะได้คืนตอนย้อนภาษีไหม

ไม่ต้องให้นายหน้าอสังหาริมทรัพย์มาพูด ความจริงก็กระแทกหน้าตรงๆ ว่าคนรอบข้างมองเกศตรกรที่เหลื่ออยู่ท่ามกลางย่านที่พักอาศัยอย่างไร ครั้งหนึ่งมีคนเอาขยะเปียกมาวางไว้บนโต๊ะขายของด้วย

เรื่องนี้เกินจะทนรับ คนทำช่างใจร้ายนัก คงเป็นฝีมือของคนส่วนน้อยที่ไม่อยากอยู่กันอย่างสงบสุข ถ้าไปเอาเรื่องจะขาดทุนเปล่าๆ คุณมาซาโยะเข้าใจเรื่องนั้น แต่ก็ยังเผลอมองคนที่เดินผ่านถนนในไร้อยู่เรื่อย เมื่อก่อนตอนได้ยินว่ามีคนติดกล้องวงจรปิดไว้ที่ร้านค้าไว้คนขาย คุณมาซาโยะเคยคิดว่าไม่เห็นต้องทำขนาดนั้น แต่ตอนนี้เธอเข้าใจความรู้สึกของคนที่ติดกล้องแล้ว

"ถ้าเธอเป็นหมาคงจะมีประโยชน์กว่านี้มากเลย"

ในเวลาแบบนี้แหละที่คุณมาซาโยะจะคุยกับมีโกะ เธอคุกเข่าลงหน้าโต๊ะ ลูบคางของแมวดำที่เอาตัวมาสี ขนนุ่มๆ ตรงปลายนิ้วช่วยคลายความชื้นขมในอกซึ่งใกล้จะระเบิด

ใต้โต๊ะเป็นที่นอนของแมวดำตัวนี้ คุณมาซาโยะเป็นคนทำที่นอนให้มันเอง เธอเอาผ้าห่มปูทับลังกระดาศ วางชามน้ำและอาหารแมวไว้แยกกัน

สามีของคุณมาซาโยะไม่เห็นด้วยเรื่องเลี้ยงแมวดำ นอกจากจะ

เกลียดแมวเป็นทุนเดิมแล้ว เขายังเป็นพวกคลั่งภาพยนตร์และรับเอาภาพจำว่าแมวดำเป็นลางร้ายมาเต็มๆ ทั้งที่เวลาอยู่ในผ้าหน้าสถานีรถไฟออกจะเอ็นดูพวกสาวๆ ที่ร้องเสียงหวานออดอ้อนเหมือนแมว แต่กลับไม่ชอบแมวจริงเสียอย่างนั้น ยิ่งเป็นแมวดำยิ่งเกลียดหนัก

"ถ้ามันฉีไต้ผักจะเป็นเรื่องเอานะ ยังไงมันก็เป็นแมวจรออยู่แล้ว อย่าไปยุ่งกับมันเลย"

พอสามีพูดแบบนั้น คุณมาซาโยะก็คิดว่าอาจจะใช่

ทว่าคุณมาซาโยะกับแมวดำตัวนี้มีบางอย่างสื่อถึงกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่คนอื่นไม่เข้าใจ

ตอนนั้นคุณมาซาโยะเพิ่งเริ่มเปิดแผงขายผักไร้คนเฝ้า สามมือออกไปข้างนอกเพราะภาพยนตร์ที่อยากดูเข้าฉาย ฝนยามเย็นโหมกระหน่ำ เธอจัดระเบียบผักที่เหลือบนโต๊ะ จากนั้นก็รู้สึกว่ามีอะไรมาพันแข้งพันขา

เป็นลูกแมวสีดำตัวเปียกโชก มันร้อง มี เสียงแผ่ว พอคณมาซาโยะยื่นมือไปหามันก็ไม่หนี สิ่งมีชีวิตที่อาจจบชีวิตลงเพียงแค่ว่าคุณมาซาโยะใช้นิ้วบีบแรงหน่อยเฉยหน้าซุ่มหยาดน้ำมองเธอ

ทำไมฉันต้องเจอเรื่องโหดร้ายแบบนี้ด้วย

ไม่รู้ทำไม คุณมาซาโยะถึงเข้าใจสิ่งที่ลูกแมวดัดพ้อ เธอตั้งชื่อมันว่ามีโกะในคินัน

มีโกะเป็นแมวแปลก

ระหว่างที่คุณมาซาโยะทำงานในไร่ มีโกะจะไปเล่นนอกแปลงผัก และเว้นระยะห่างจากสามีของเธอเป็นพิเศษ จะร้องแค่มี๊ จากพุ่มไม้ ตรงคุน้ำไม่กี่สวนบ้านอื่นเพื่อบอกให้รู้ว่ามันอยู่ตรงนี้ ทว่าเวลาเธออยู่คนเดียว มีโกะจะเปลี่ยนท่าที่

คุณมาซาโยะทำงานที่ร้านอาหารชุดในช่วงมือกลางวันจึงต้องกลับบ้านก่อนเพื่อเตรียมมือเที่ยงให้สามีกับพ่อสามี มีโกะรู้โอกาสนี้ดี มันจะเกาะติดเธอ บางครั้งก็เดินนำไปถึงบ้าน

สิ่งที่ทำให้คุณมาซาโยะตกใจคือพฤติกรรมตอนบ่ายของมีโกะ เมื่อข้ามสะพานอินริจิลกลับจากร้านอาหารชุดก็จะเจอนั่งง่วงหยองเหงารออยู่ราวกับรอยเปื้อนสีดำที่ทางเดินเล่นริมแม่น้ำทามะ

"มีโกะ ไม่ต้องมารับถึงที่นี่ก็ได้"

พอคุณมาซาโยะนั่งยอง มีโกะก็ตรงเข้ามาแล้วเอาหัวถูไถไปมา เธออุ้มมีโกะขึ้น ยื่นหน้าเข้าไปใกล้แบบที่ทำกับลูกชายและลูกสาวสมัยก่อน สูดกลิ่นแดดบนตัวมันแล้วแนบแก้มลงกับเรือนขนสีดำ

ถ้าอากาศแจ่มใส คุณมาซาโยะจะเดินทอดน่องไปตามทางเดินเล่นริมแม่น้ำทามะวันละครั้ง เธอชอบช่วงเวลา que พระอาทิตย์คล้อยต่ำ

หากอยู่กับมีโกะ ให้มองแม่น้ำนานแค่ไหนก็ได้ คุณมาซาโยะจะนั่งบนม้านั่งตรงทางเดินเล่น จับมีโกะมานั่งบนตัก พอได้มอง

ทิวทัศน์ยามเย็นที่ทุกสิ่งสองประกายเป็นสีทองก็จะค่อย ๆ สบายใจขึ้นทีละนิด แล้วคำพูดว่า "ช่วยไม่ได้เนอะ" "ยกโทษให้แล้วกัน" ก็

จะผุดออกมา คล้ายเป็นของขวัญจากพระอาทิตย์ซึ่งกำลังจะลับฟ้า เวลาสามีเปิดปากที่ไรก็เอาแต่พูดจาลบ ๆ เช่น "เธอมันห่วยทีบ" "ไม่รู้อะไรเอาซะเลย"

สามีเป็นลูกชายคนเดียว เกิดและโตที่ริมแม่น้ำ ไม่รู้เพราะมีโรงถ่ายภาพยนตร์อยู่ใกล้บ้านหรือเปล่า ถึงได้ชอบภาพยนตร์มาตั้งแต่เด็ก เห็นว่าเขากับเพื่อนเคยแอบเข้าไปที่ลานจอดรถของโรงถ่ายภาพยนตร์แล้วรอดูรถของนักแสดงชื่อดังด้วย แม้จะยอมรับชะตากรรมที่ต้องสืบทอดตระกูลเกษตรกร แต่ใจของเขาในวัยหนุ่มอยู่กับม้วนฟิล์ม สมัยเรียนเขาเคยเข้าชมรมวิจัยภาพยนตร์และถ่ายภาพยนตร์ 8 มม. ออกมาหลายเรื่อง

ยามพ่อแม่เขายังแข็งแรงมาดูแลเรือกสวนไร่นาได้ สามีก็ทำงานที่บริษัทตัดต่อใจกลางเมือง ส่วนใหญ่เป็นงานตัดต่อของนิตยสารสำหรับผู้ใหญ่ที่ขายหนึ่งอย่างว่า แต่แค่ได้เข้าออกโรงถ่ายภาพยนตร์เขาก็ทำงานอย่างมีชีวิตชีวาแล้ว ช่วงนี้เองที่เขารู้จักกับคุณมาซาโยะ

หลังเรียนจบมหาวิทยาลัยที่ไซตามะ คุณมาซาโยะทำงานเป็นพนักงานธุรการของบริษัทเครื่องเขียน เวลานั้นเธอใช้ชีวิตด้วยความรู้สึกว่าจะอยากจะจุดประกายให้ชีวิตอันจำเจ และได้รู้จักสามีผ่านการ

แนะนำของเพื่อน เขาในตอนนั้นกล่าวว่า "สักวันฉันจะถ่ายหนังในฐานะผู้กำกับ" และ "ฉันเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวเกษตรกรในตัวเมือง เรียกก่ายๆว่าเป็นคุณชายนะ" และ "ในอนาคตฉันจะขายที่ดิน ไปซื้อบ้านเดี่ยวที่โซนนั้น แล้วจะมุ่งหน้าสู่ระดับโลก ไม่ว่าจะเป็นคานส์หรือเวนิส" ช่างเป็นชายผู้มีฝันยิ่งใหญ่

คุณมาซาโยะนึกย้อนถึงแววตาของสามีในวันวานและตัวเองในวัยเยาว์ที่หลงเชื่อเป็นจริงเป็นจังก่อนจะหัวเราะเบาๆ บนม้านั่ง

"แต่ล่ะอย่างที่เกิดขึ้นมาไม่เป็นจริงสักเรื่องเลยไม่ใช่เหรอ ยกเว้นความยึดติดไม่ยอมปล่อยวาง เอาแต่อาลัยอาวรณ์นั่นนะ"

คุณมาซาโยะอยากจะพูดเช่นนี้ใส่สามี

ความกระตือรือร้นเดียวที่สามีเหลืออยู่คือการเที่ยวไปมาโรงภาพยนตร์ตามซิบยูะหรือยูรากุโจในวันหยุดที่ไม่ต้องทำการเกษตร บางครั้งบทความของเขาก็ได้ลงนิตยสารภาพยนตร์ ในห้องมีทีวีติดกับทีวีติดวางเป็นตั้ง สามีทำถึงขนาดเอาโปสเตอร์ดาราสาวชื่อดังสมัยโซวะไปใส่กรอบประดับห้อง รวากับจะแสดงออกว่าตนเคยอุทิศชีวิตให้สิ่งที่หลงใหล คุณมาซาโยะทนดูไม่ได้แม้แต่บ่อย

สามีมักจะแวะเวียนไปยังผับหน้าสถานีรถไฟ บอกว่าที่นั่นเจ๋งสุด เพราะคนจากโรงภาพยนตร์จะมานั่งดื่มกัน เลยพลอยได้ฟังเรื่องวงในด้วย แต่ถ้าเป็นแบบนั้น ทำไมเขาถึงทำหน้าที่รังเกียจเวลาคุณมาซาโยะพูดว่า "พาฉันไปด้วยสิ" ละ

ตอนนี้คุณมาซาโยะตระหนักแล้วว่าสามีเป็นคนน่าสมเพช ทำอะไรครึ่งๆ กลางๆ ไปเสียหมด ถ้าชอบภาพยนตร์ขนาดนั้น แทนที่จะเอาความฉลาดมาลงกับการประดับห้องให้คุณเป็นคนงูใน ลู้อากลองไปถ่ายภาพยนตร์จริงๆ ไม่ดีกว่าหรือ ถ้าอยากได้เงินทุน ก็ขายที่ดินสักครึ่งหนึ่ง ไม่สิ จะขายทั้งหมดเลยยังได้ เพราะลูกๆ ออกไปใช้ชีวิตของตัวเองกันหมดแล้ว กระนั้นสามีกลับบอกว่า "จะให้ฉันยอมขายที่ดินที่บรรพบุรุษพยายามสร้างมารุ่นสู่รุ่นได้อย่างไร" บางทีเขาอาจรู้สึกตามที่พูด นั่นคงเป็นใจจริง ถ้าอย่างนั้นก็ทุ่มเท แรงกายแรงใจทำเกษตรไปสิ แต่เขาก็ไม่ทำ

ชีวิตของสามีไร้ทิศทางแน่ชัด และตัวเธอก็เลินเล่อที่ก้าวขึ้น เรือไม่มีหางเสือ

แต่ก็ช่วยไม่ได้นี่นา ยกโทษให้เขาเถอะ

คุณมาซาโยะบอกตัวเองแบบนี้

เขาเองก็ทรมาน ถ้าไม่มีที่ดิน เขาคงไม่ใช้ชีวิตครึ่งๆ กลางๆ เพราะมีที่ดิน เขาเลยจำต้องแบกรับภาระใหญ่หลวง ที่เขาหมดความ สนใจในตัวคุณมาซาโยะ สาเหตุหนึ่งคงเพราะเหนื่อยล้าที่ไม่อาจใช้ ชีวิตตามใจได้ ช่วยไม่ได้ เธอตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกับคนอย่างเขาไป แล้วนี่

"เนอะ ยกโทษให้เขาละกัน"

คุณมาซาโยะลูบมีโกะ มันครางครี๊ดคราดในลำคอแล้วยกขาหน้า วางบนมือคุณมาซาโยะ

ในเวลาแบบนี้จะมีบางสิ่งเผยออกมาเป็นลูกโซ่

พ่อสามีเอาแต่นอนทั้งวัน แต่กลับมีเรื่องบ่นมากมาย

"เธอมันไม่รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา"

เขาพูดประโยคนี้ใส่คุณมาซาโยะ ตอนเธอกำลังยกฟูกขึ้นระหว่างเขากินข้าวเช้า เขาบอกให้ปล่อยไว้แบบเดิม พอคุณมาซาโยะตอบว่า "วันนี้อากาศดี เหมาะจะเอาไปตาก" พ่อสามีก็หน้าน่วคิ้วขมวด "ให้กินอาหารมันๆ แบบนี้ตั้งแต่เช้านี้มัน..."

เขาไม่พอใจที่เอาขนมจีบค่างคินมาเป็นอาหารเช้า คุณมาซาโยะตอบเสียงแข็งไปว่า "ถ้าอย่างนั้นก็กินของที่ชอบเถอะ" แล้วหอบฟูกขึ้นชั้นสอง ตากฟูกที่ราวระเบียง ใช้ไม้หนีบผ้าหนีบไว้ ก่อนจะร้องไห้เบาๆ

ถึงแบบนั้น พ่อได้นั่งม้านั่งและมองแม่น้ำทามะ คุณมาซาโยะก็เกิดความรู้สึกว่า *ยกโทษให้เขาเถอะ* ขึ้นมาได้

ตอนเพิ่งแต่งงาน พ่อสามีพูดจาอ่อนโยนกับคุณมาซาโยะมากกว่าสามีเสียอีก ต่อให้เป็นคำพูดตามมารยาท แต่เขาก็พูดว่า "ที่จริงแล้วอยากมีลูกสาวแบบเธอมากกว่าลูกชายแบบนั้น" อาจเพราะอายุมากขึ้นเขาถึงฉุนเฉียวง่าย หลังจากแม่สามีเสียชีวิต พ่อสามีก็ไม่มีคนให้คุยด้วยตอนกลางคืน พ่อคิดแบบนั้นแล้วก็รู้สึกว่าจะไม่ได้ *ยกโทษให้เขาเถอะ*

ตั้งแต่ลูกสาวแต่งงานไปอยู่เกียโตก็ไม่เคยกลับมาอีก นาน ๆ ที่ถึงจะโทรศัพท์มาบอกว่า "ตอนนี้ลำบากเรื่องเงินนิดหน่อย" โทรมาขอเงินตลอด แต่ไม่เป็นไรหรอก คุณมาซาโยะคิดด้วยซ้ำว่าอยากให้ลูกสาวพึ่งเธอต่อไปตราบนานเท่าที่เธอมีชีวิตอยู่ เพียงแต่ทำไม่ถึงคอยติดต่อมาเลยละ สมัยยังเล็ก ลูกสาวมักจะใช้ชี้นอนชม พอเอาถุงน้ำแข็งไปประคบและเอาแอปเปิลไปป้อน ลูกสาวก็จะยื่นมือเล็กๆ ออกมาจากผ้าห่ม บอกว่า "คุณแม่ จับมือหน่อย" คุณมาซาโยะจะกุมมือน้อยๆ เหมือนใบเมเปิลนั้นไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง แล้วบอกว่า "ไม่เป็นไรนะ เดี่ยวก็หายแล้ว"

เด็กคนนั้นเติบโตสูงใหญ่ กลายเป็นลูกสาวคนหนึ่งที่แต่งงานออกไป แน่แน่นอนว่ายังเป็นลูกสาวคนเดิม ไม่ผิดตัวหรอก กระนั้นคุณมาซาโยะก็ยังเผลอคิดว่าเด็กน้อยที่พอเธอกุมมือก็จะมีสีหน้าอ่อนโยนหายไปไหนเสียแล้ว

ไมลิ ช่วยไม่ได้ ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ช่วยไม่ได้ทั้งนั้น เพราะเวลาไม่เคยหยุดเดินสักชั่วขณะ เช่นเดียวกับสายน้ำในแม่น้ำทามะตรงหน้าวันเก่าๆ จะไม่ย้อนกลับมา แต่ถึงอย่างนั้น ลูกสาวตอนยังเด็กก็ทิ้งความทรงจำไว้มากมายซึ่งทำให้หัวใจของเธออบอุ่นกระทั่งทุกวันนี้ แค่นั้นก็พอแล้ว ยังจะต้องการอะไรอีก

คุณมาซาโยะบอกตัวเองให้หยุดคิดมาก แล้วกระซิบบอกลูกสาว